

— Чичо, оти гонишъ дѣвойчето? попита сърдито Стайка, като го не пуцаше.

— Пусни ме, мари свиньо! искрѣщѣ прѣзрително Стефчовъ и се откъснѣ отъ нея. Ахъ! селачанко, тебе те праца оная. Знамъ, знамъ... Коста, Коста, бре, хвани ъж, викнѣ яката той къмъ Юрдановото биволарче, което се бѣше разбудило отъ писъка на Марийка. То ѣ прѣсѣче пхтя. Бѣдното момиче се спрѣ замаяно прѣдъ новия гонителъ, па удари назадъ, като загащена сърна, и се заврѣ между биволитѣ, като че да дири отъ тѣхъ помощъ противъ чловѣцитѣ.

Стайка, у която дивата природа се разбуди, поиска да се хвърли надъ Стефчова и биволврчето — тѣ прѣдъ нея стояхъж, като кокошки прѣдъ орлица, — но останѣ на мѣстото си, вкаменена: Рада отчаянно ѣ махаше да се върне назадъ.

Замаяната селянка не смѣ вече да пристъпи на помощъ на Марийка. Тя съ раскъсано сърдце гледаше какъ полуживото отъ страхъ дѣте, се тръснѣ на тревата при биволитѣ и тамъ примрѣ. Отъ страшната нощъ въ воденицата Марийка придоби болестъ на истерическо припадане, колчимъ се уплаши. Правиятъ биволъ наклони огромната си глава надъ неподвижното момиче, подуши го кротко и състрадателно по лицето, и пакъ си вдигнѣ влажния носъ, като прѣживяше спокойно и гледаше безстрастно съ голѣмитѣ си сини очи.

Стефчовъ бързо раскопча недозакочаната пазва на Марийка и бръкнѣ да дири записката, защото той видѣ, че тамъ ѣ уврѣ момичето, като бѣгаше. Но не намѣри нищо. Дирихъж подъ нея и около нея, но писъмцето исчезнѣ, гаче потънѣ въ ямата.

Стефчовъ се озърнѣ яростно.

— Мигаръ пакъ тоя да го е лашнѣлъ, каза той и погледнѣ строго бивола.

Голою като че разбра, че го подозиратъ въ кражба,